

2.1.1.1.4.3 Ondergrond

Ondergrondgrenzen (grenzen onder de aardoppervlakte) werden eerst gedefinieerd als zijnde gevormd door de vlakken die zich als een kegel of straal toespitsen naar het middelpunt van de aarde. Dat zou echter ook delen van de binnenste zijde van de aardbol onder soevereiniteit gebracht hebben én voor één staat alleen de ontginning van grensgebieden nagenoeg onmogelijk gemaakt hebben. Daarom werd het begrip uitbatings- of ontginningsgrens geïntroduceerd: hierdoor heeft elk van de verdragsstaten het recht de ondergrondse ontginning voort te zetten onder het grondgebied van een buurstaat, zij het tot een welbepaald punt.

Overigens komen ondergrondse grenzen soms aan de oppervlakte, zoals in IJsland waar de Noord-Amerikaanse en Euraziatische aardplaten met een gemiddelde snelheid van 2 cm. per jaar zichtbaar uit elkaar gaan, in het nationaal park Thingvellir.¹

¹ Een foto van deze grens tussen twee continenten in M. Hendryckx, Selfoss - Thingvellir National Park, in *De Standaard Weekblad*, nr. 723, 10 januari 2026, 46.